

Arrest

nr. 243 250 van 28 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 2003.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 augustus 2018. Op 29 augustus 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 februari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 15 juni 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.S.K., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun van etnische origine te zijn en soennitische moslim van religieuze overtuiging. U bent in het jaar 2003 geboren in Shamatkhel, wat een subdorp is van het dorp Khairben, dat gelegen is in het district Youssefkhel van de provincie Paktika. U woonde samen met uw ouders, drie broers en één zus. Ook de vrouw en de twee kinderen van uw oudste broer G.R. (18/17931) woonden bij jullie in. U liep school tot de zesde klas, die u niet beëindigde. Uw vader had een voedingswinkel in jullie dorp.

Op een bepaald moment begon de taliban u te benaderen. Dit gebeurde een tweetal maanden voor u en uw broer G.R. uit Afghanistan vertrokken. Zo was u cricket aan het spelen toen u werd meegenomen naar het dorp Madakbar. Hier trachten de taliban u te overtuigen om als spion voor hen te werken met beloften van motorfietsen en het paradijs dat wachtte. Na 1.5u kon u terugkeren naar huis. Tien dagen voor jullie vertrek werd u opnieuw meegenomen terwijl u onderweg was van school naar huis. Ze brachten u, samen met andere jongeren, naar een plaats waar de taliban een madrassa ging oprichten. Ze zeiden de jongeren om niet meer naar school te gaan, maar in plaats daarvan naar de madrassa te komen.

De daaropvolgende dagen bleef u thuis. Op een bepaald moment kwamen de taliban een aantal keer naar uw huis op zoek naar uw broer G.R.. Hij had immers ook een aantal aanvaringen gehad met de taliban. Zo werd hij enkele maanden voordien meegenomen omdat de taliban hem ervan verdachten een spion te zijn. Nadat hij drie dagen was vastgehouden werd hij vrijgelaten. Hij kreeg het verbod om naar de bazaar en het districtscentrum te gaan. Enkele dagen voor jullie vertrek uit het land deed hij dit toch, en gaf onderweg naar huis een soldaat een lift. Dit kwam de taliban te weten en dit was de reden waarom ze hem thuis kwamen opzoeken. Uw vader vond de situatie voor jullie te gevaarlijk en stuurde jullie de volgende ochtend naar jullie tante in Bokhankel waar jullie één nacht verbleven. De dag nadien vertrokken jullie samen uit Afghanistan.

U situeert jullie vertrek negen of tien dagen voor het begin van de ramadan van het jaar 2018, nl. in de tweede maand van de Afghaanse kalender. Jullie waren vier maanden onderweg. Uw vingerafdrukken werden genomen in Slovenië, waar u volgens de Eurodac database een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zonder te wachten op de beslissing omtrent uw verzoek reisden jullie verder via Italië naar Calais in Frankrijk waar jullie hoopten de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen maken. De vrachtwagen bracht jullie echter naar België waar jullie op 25 augustus 2018 werden aangetroffen in het station van Kortrijk zonder geldige documenten. Omdat u minderjarig bent lieten ze u niet met uw broer verder reizen en dienden jullie op 29 augustus 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor de taliban. U vreest met name dat ze u zouden doden of dat u zich bij hen gaat moeten aansluiten. Ook uw broer zegt niet te kunnen terugkeren uit vrees voor de taliban.

Ter ondersteuning van uw aanvraag legden u en uw broer volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader, uw eigen taskara, die van uw broer G.R., schooldocumenten en een bijhorende enveloppe. Via email werden er ook nog foto's bezorgd.

In de verdere beslissing wordt naar uw persoonlijk onderhoud verwezen met "CGVS AR" en naar dat van uw broer met "CGVS GR".

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben van uw vertrek uit Afghanistan onvoldoende overtuigend en onvoldoende aannemelijk zijn.

U vreest dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden ingelijfd worden bij de taliban of dat u door de taliban zal vermoord worden. U heeft deze vrees omdat de taliban u twee maal hebben meegenomen voor uw vertrek in Afghanistan, waarbij ze u de eerste maal hebben gesproken over de voordelen als je voor hen als spion zou werken en de tweede maal over de madrassa die ze in uw regio zouden gaan openen. U heeft doorheen uw verklaringen uw vrees echter niet weten aannemelijk maken.

Volgens de beschikbare landeninformatie gebeurt rekrutering door de Taliban hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

Ook u schetst zelf een context waarin de taliban u trachtte te overtuigen om met hen mee te werken en aan hun kant te staan (CGVS AS, 20) zonder dat ze jegens u ooit geweld gebruikt hebben of bedreigd hebben om geweld te gebruiken. U zegt zelf dat de taliban op een rustige manier met de mensen probeerde te praten, zoals ze in het begin bij jullie heeft gedaan (CGVS AS, 22). U maakt echter niet aannemelijk dat de houding van de taliban jegens u gewijzigd is zodat u nu gedwongen rekrutering of de dood dient te vrezen.

Nadat u een eerste keer werd meegenomen zei u dat u in uw vrije tijd binnen bleef (CGVS AS, 24), maar u ging wel nog gewoon naar school, wat blijkt uit uw verklaring dat de taliban u een tweede keer meenam toen u onderweg was van school naar huis. Uw familie schatte de situatie met andere woorden niet dermate bedreigend in dat u uit voorzorg thuis diende te blijven van school. Moest de taliban daadwerkelijk kinderen meenemen, zoals volgens uw verklaringen gebeurde met B. (CGVS AS, 22), dan mag verwacht worden dat u en uw familie anders met de situatie zouden zijn omgegaan. Ook liet de taliban u gewoon met rust, terwijl ze wel heel vaak in jullie straat passeerden (CGVS AS, 24). Ze hadden u met andere woorden wel kunnen lastig vallen, indien ze dat zouden gewild hebben. Nadat ze u meenamen om over de madrassa te praten werd u evenzeer met rust gelaten. U woonde immers nog tien dagen in het land voor u uit Afghanistan vertrok en er is in die periode niets gebeurd waaruit u kon afleiden dat de taliban u zouden viseren. Nochtans is de madrassa volgens uw broer G.R. geopend in de periode van jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS GR, 26). Moest de taliban u daadwerkelijk geïnterviewd hebben dan zouden ze nog hebben aangedrongen en langsgesproken. Uit uw verklaringen blijkt ook dat toen de taliban voor jullie vertrek een aantal keer naar jullie huis zijn gekomen, dat ze enkel achter uw oudere broer vroegen en niet achter u. Ook hieruit blijkt weer dat u niets heeft te vrezen van de taliban.

De vrees die u heeft dat de taliban u zal dwingen om u bij hen in te lijven is dan ook in de door u geschetste context niet aannemelijk.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban (CGVS AS, 27). Ook uw broer heeft de vrees gedood te worden door de taliban (CGVS GR, 20). Op de vraag wat er gebeurd is na jullie vertrek uit Afghanistan stelt uw broer dat de taliban slechts 1 keer bij uw vader kwam om naar u en uw broer te vragen. Toen uw vader zei dat jullie spoorloos waren werden ze boos, maar verder gebeurde er niets (CGVS GR, 19). Wanneer uw broer de vraag wordt gesteld hoe het met uw familie in Afghanistan gaat zegt hij expliciet dat ze het goed stellen. Ze hebben geen financiële of gezondheidsproblemen, en buiten het feit dat de regio onveilig is, is voor de rest alles goed (CGVS GR, 6). Moesten jullie daadwerkelijk een target zijn van de taliban dan mag verwacht worden dat de taliban daadkrachtiger optreedt en zich niet laat afschepen na één keer vragen waar jullie zijn. Opvallend ook is dat u op de vraag of de taliban na jullie vertrek nog naar jullie huis zijn gekomen stelt dat u die informatie niet heeft (CGVS AS, 27). Nochtans hebben jullie beiden nog regelmatig contact met jullie familie in Afghanistan (CGVS GR, 6 en CGVS AS 17). Dat u stelt dat u niet weet of de taliban uw familie thuis nog opzochten is dan ook erg eigenaardig, gezien mag aangenomen worden dat zulke belangrijke zaken met elkaar worden uitgewisseld. Bovendien bent u er wel van op de hoogte dat de taliban geregeld wat zaken uit de winkel van uw vader neemt zonder ze te betalen (CGVS A.S., 18). Uit de verklaringen van

uw broer blijkt bovendien dat de taliban nog niet langs zijn gekomen om uw achtergebleven jongere broers onder druk te zetten om naar hun madrassa te komen (CGVS GR, 20), hetgeen er toch opnieuw op wijst dat de taliban uw familie niet viseert. Wat dan weer wel verbaast is dat u niet weet of jullie twee jongere broers die nog steeds in Afghanistan wonen al dan niet naar school gaan (AB, 12). Ook G.R. stelt niet gevraagd te hebben of ze beiden school lopen of niet (CGVS GR, 5). Gezien de taliban jullie beiden hebben lastig gevallen toen jullie in Afghanistan woonden lijkt het logisch dat jullie zich informeren over de situatie van jullie achtergebleven broers en het feit of ze in de positie zijn om school te lopen is hier een belangrijk aspect van. Het valt verder op dat u noch uw broer weet hebben van de huidige situatie van de madrassa en of er al veel jongens naar toe gaan (CGVS AS, 25 en CGVS GR, 20). Moesten er daadwerkelijk veel families geconfronteerd worden met gedwongen inschrijving in de madrassa en inlijving bij de taliban mag verwacht worden dat u daarvan op de hoogte bent, gezien u volgens uw verklaringen zelf met dit probleem kampte.

Verder stelt u dat u kort voor u de eerste keer werd meegenomen 5 à 6 maal werd aangesproken door de taliban, waarvan u een talib bij naam kende namelijk commandant M.. Deze persoon was klaarblijkelijk erg belangrijk, aangezien u verklaarde dat uw regio onder zijn toezicht stond. Volgens uw verklaring woonde deze persoon in uw eigen dorp. Wanneer wordt verder gevraagd naar de exacte locatie van de woonplaats van deze persoon blijkt u plots niet in staat om die te benoemen en komt u terug op de uitspraak dat hij in uw dorp woonde (CGVS, 21), hetgeen erg eigenaardig is.

Daarnaast haalt u aan dat de taliban u zal doden omdat u in Europa bent geweest. Deze vrees is echter enkel hypothetisch, u heeft geen concrete redenen of elementen om uw vrees persoonlijk te maken. U zegt immers enkel dat het uw eigen bedenking is en dat de taliban niet graag heeft dat mensen in het buitenland wonen. Dit is onvoldoende om een risico bij terugkeer aan te tonen.

Hieronder kan ook nog batig verwezen worden naar een gedeelte van de motivering uit de beslissing van uw broer: "Wat verder erg opvallend is, is dat een aantal verklaringen van u en uw broer over jullie familie in Afghanistan niet overeenkomen. Zo verklaart u dat één van de broers die nog in Afghanistan wonen, vroeger, toen u er nog woonde, naar school ging (CGVS GR, 5). Volgens uw broer A.S. echter ging geen een van die broers toen naar school (CGVS AS, 12). Gezien jullie allen samen in één huis woonden is het eigenaardig dat jullie verklaringen hierover verschillen. Verder stellen jullie beiden dat jullie moeder een broer en een zus heeft. A.S. weet echter niet wat de broer van zijn moeder doet van werk, hij zegt er zelfs nooit iets over opgevangen te hebben, nochtans woont die oom in jullie dorp en kwam hij regelmatig naar jullie huis (CGVS AS, 13). U stelt dan weer dat hij een arbeider is en vaak in de bouwsector werkt (CGVS, 6). Dat uw jongere broer dit niet zou hebben opgevangen doet de wenkbrauwen fronsen. Ook over de man van jullie tante leggen jullie verschillende verklaringen af, zo zou deze volgens A.S. werkloos zijn, en zegt hij geen idee te hebben hoe hij zijn gezin onderhoudt. Als reden hiervoor geeft hij dat dat dit gezin ver weg woont (CGVS AS, 13), wat erg relatief is gezien blijkt dat ze op 30 à 35 min rijden van jullie huis wonen (CGVS AS, 8). Daarenboven weet u dan weer wel dat deze persoon een autohandelaar is en stelt u zelfs er een goed contact mee te hebben (CGVS GR, 5). Dat uw broer dit niet weet is wederom erg bevreemdend. Dit alles doet in twijfel trekken of jullie wel daadwerkelijk broers zijn, of minstens of jullie wel in hetzelfde gezin in hetzelfde dorp hebben verbleven voor jullie vertrek uit Afghanistan. Deze bevindingen tasten jullie geloofwaardigheid verder aan."

"Bovendien dient vastgesteld te worden dat u en uw broer door verschillende Europese landen zijn gereisd vooraleer u in België toekwam. In Slovenië verbleef u een week in een gesloten opvangcentrum en zo'n twaalf dagen in een open opvangcentrum (verklaring DVZ, vraag 37). U ontkent in Slovenië een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, terwijl dit wel officieel werd geregistreerd (verklaring DVZ, vraag 24). Moest u daadwerkelijk nood hebben aan bescherming mag verwacht worden dat u in een land waar u meer dan twee weken verbleef uw nood aan internationale bescherming uitdrukt en dat u hierover de beslissing afwacht. Uit uw verklaringen blijkt dat het verzoeken om bescherming niet het doel was van jullie reis naar Europa, u stelt immers dat uw doel was om het Verenigd Koninkrijk te bereiken. U bent per toeval in België terecht gekomen, nadat de vrachtwagen die u nam in Calais, waar u het kanaal wou oversteken, u afgezet heeft in België. U diende hier ook pas een verzoek om bescherming in nadat gebleken was dat uw broer zich in de onmogelijkheid bevond om door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk (Verklaring DVZ GR, vraag 31). Dit alles is een sterke aanwijzing dat u en uw broer een status van internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees verder."

Gezien het geheel van uw onaannemelijke, tegenstrijdige en niet overtuigende verklaringen kan er aan uw vluchtrelaas geen geloof gehecht worden. Ook aan de vluchtaanleiding van uw broer kan geen geloof gehecht worden, zoals kan gelezen worden in de beslissing die jegens hem werd genomen en toegevoegd aan het administratief dossier.

De door u aangebrachte documenten kunnen niet tot een andere conclusie leiden. Uw taskara en die van uw familieleden kunnen hoogstens iets zeggen over uw identiteit maar doen geen uitspraak over uw

concrete vluchtaanleiding. Evenmin doen de schooldocumenten of de foto's dit. Bovendien is het geweten dat valse documenten een wijd verspreid fenomeen zijn in Afghanistan, zodat er weinig waarde aan deze stukken kan worden gehecht. Opvallend is ook dat u stelt dat u ook dreigbrieven van Daesh heeft meegenomen (CGVS AS, 3), hoewel die niet in de enveloppe zitten en noch u, noch uw broer hebben verklaard van wie dan ook dreigbrieven te hebben ontvangen of op een andere manier door Daesh bedreigd zijn geweest. Verder stelt het CGVS vast dat de door jullie voorgelegde documenten werden verstuurd vanuit Kabul, door een zeker R.A.. Nochtans verklaren u en uw broer dat deze documenten door uw vader werden verstuurd in een lokaal postkantoor van Paktika (CGVS GR, 2-3 en CGVS AS, 28). U heeft geen idee van wat er kan misgelopen zijn, en uw broer evenmin (CGVS AS, 28). Gezien uw broer dit ook vreemd vond heeft u uw vader hierover aangesproken. Uw vader heeft hem daarop verteld dat hij alle gegevens op de enveloppe heeft geplakt en het lokale postkantoor heeft afgegeven, maar dat hij geen idee heeft hoe ze het nadien verwerkt hebben. Het is echter zeer betwifelbaar dat het postbedrijf dat uw documenten heeft verstuurd de gegevens van uw vader heeft verwijderd en er een andere afzender, die jullie blijkbaar niet kennen gezien jullie er geen uitleg over kunnen geven, op heeft genoteerd die woonachtig is in Kabul. Het leidt het CGVS tot de conclusie dat jullie geen zicht willen geven over het hoe en waarom van de verzending van uw documenten vanuit Kabul. Dat jullie hierrond een ongeloofwaardige uitleg construeren is nogmaals negatief voor jullie algemene geloofwaardigheid.

Het CGVS stelt daarom vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Paktika te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 211-215, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 127-129,

beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org/>; en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 231-237, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Paktika behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Paktika ruw geschat 750.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 150 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 92 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Paktika in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban een invloedrijke positie heeft in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Paktika plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van targeted killings, IEDs en luchtaanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Uit informatie blijkt dat de Taliban in de rapporteringsperiode weinig aanvallen tegen de veiligheidsdiensten en pro-overheidsmilities uitvoerden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Paktika actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktika in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Paktika een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U bracht geen informatie aan waaruit dit blijkt.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u via uw advocaat ter kennis gebracht op 3 juni 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.1. Het betoog van de partijen

2.1.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een overzicht van bovenvermelde toepasselijke bepalingen stelt de verzoekende partij vervolgens als volgt in haar verzoekschrift:

*"Aangezien het past te onderstrepen dat de verklaringen van verzoeker niet tegenstrijdig zijn;
Aangezien tegenpartij aangeeft dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij het slachtoffer zou kunnen worden van gedwongen rekrutering nu de Taliban verzoeker enkel probeerde te overtuigen om met hun samen te werken;
Dat tegenpartij niet betwist dat A.S. twee keer is meegenomen door de Taliban;
Dat verzoekende partij meent dat als men niet instemt met de Taliban wanneer zij vragen om met hun samen te werken, de Taliban overgaan tot geweld;
Aangezien de Taliban de jonge A.S. twee keer heeft meegenomen om hem te overtuigen om met hun mee te werken;
Dat verzoeker meent dat de situatie zeer gevaarlijk voor hem werd zodat zijn vader uiteindelijk besloot dat hij en zijn broer het land moesten verlaten;
Dat het evident is voor verzoeker dat als hij langer in Afghanistan was gebleven hij of voor de Taliban had moeten werken of zich had moeten verzetten tegen de Taliban;
Dat verzoeker gedwongen is te vluchten;"*

Verder voert de verzoekende partij aan dat zij omwille van de uitbraak van de Covid-19-pandemie in geval van terugkeer naar Afghanistan een groot risico op besmetting met een dodelijke ziekte loopt waartegen geen vaccin beschikbaar is. Zij verwijst naar informatie van de Wereldgezondheidsorganisatie en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Zij voert aan dat de Covid-19-pandemie in de getroffen landen economische ontwrichting meebrengt, een voedselcrisis veroorzaakt en de medische zorg onder druk zet. Zij voert tevens aan dat het onderscheid tussen personen die worden bedreigd door (een) derde(n) enerzijds en personen die worden bedreigd door een ernstige en dodelijke pandemie anderzijds in het licht van de beoordeling van de nood aan internationale bescherming discriminerend is, niet op objectieve en redelijke wijze gerechtvaardigd is en geen legitiem doel heeft. Zij wijst op het ruime toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM en meent dat het terugsturen van haar naar Afghanistan een schending van het non-refoulementbeginsel zal uitmaken daar zij een groot risico zou lopen om besmet te geraken met het coronavirus, hetgeen een behandeling betreft in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.1.2. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

2.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij voert aan de taliban te vrezen omdat zij haar trachtten te overtuigen voor hen te spioneren en naar hun madrassa te komen en omdat zij haar broer ervan verdachten een spion voor de overheid te zijn.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: een kopie van de taskara van haar vader, haar eigen taskara, die van haar broer G.R., schooldocumenten en een bijhorende enveloppe. Via e-mail werden er ook nog foto's bezorgd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen en vluchtmotieven.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat:

- uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans op vrijwillige basis geschied en dat indien er toch sprake is van gedwongen rekrutering dit meestal geschied in de familiale of tribale context of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassa's, terwijl uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de taliban aanvankelijk haar op een rustige manier benaderden doch dat zij niet aannemelijk maakt dat zij vervolgens gedwongen dreigt te worden gerekruteerd of de dood dient te vrezen;

- uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de reactie van haar familie nadat zij een eerste keer door de taliban werd meegenomen geenszins getuigt van een dermate grote bedreiging dat zij niet langer naar school zou kunnen gaan, terwijl de taliban nochtans wel veelvuldig in het dorp passeerden, temeer daar zij tevens met rust werd gelaten in de tien dagen tussen de tweede keer dat zij door de taliban werd meegenomen en haar vertrek uit Afghanistan hoewel de madrassa volgens de verklaringen van haar voorgehouden broer toen reeds was geopend, hetgeen des te meer klemt daar de taliban voor haar vertrek bij haar huis wel nog naar haar voorgehouden broer maar niet meer naar haar kwamen vragen;
- de verklaringen van de verzoekende partij aangaande de situatie van haar familie in Afghanistan verder erop wijst dat zij (en haar voorgehouden broer) niet daadwerkelijk een target is (zijn) van de taliban en het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij en haar voorgehouden broer zich niet zouden informeren over de situatie van hun achtergebleven broers en het feit of er al veel kinderen school lopen in de madrassa van de taliban;
- de verzoekende partij enerzijds verklaart een aantal keren te zijn aangesproken door talibancommandant M., onder wiens toezicht haar regio van herkomst stond en die in hetzelfde dorp woont, terwijl zij anderzijds de exacte woonplaats van deze talibancommandant niet kent en vervolgens terugkomt op haar verklaring dat deze in hetzelfde dorp woont;
- de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar verblijf in Europa vervolging zou dienen te vrezen ingeval van terugkeer naar Afghanistan;
- de verzoekende partij en haar voorgehouden broer afwijkende verklaringen afleggen over hun familie in Afghanistan hetgeen twijfel doet ontstaan over het feit dat zij daadwerkelijk broers zijn of minstens of zij wel in hetzelfde gezin in hetzelfde dorp hebben verbleven voor hun vertrek uit Afghanistan;
- de vaststelling dat de verzoekende partij en haar broer door verschillende Europese landen zijn gereisd vooraleer zij in België toekwamen, zij in Slovenië een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend doch dit ontkent en slechts in België een verzoek om internationale bescherming indiende omdat haar broer zich als minderjarige in de onmogelijkheid bevond om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen een sterke aanwijzing vormt dat zij een status van internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen de geloofwaardigheid van haar vrees verder ondermijnt; en
- de door de verzoekende partij voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De verzoekende partij slaagt er niet in deze bevindingen, waarover omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

In haar verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij niet de minste concrete poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven uit de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zij tweemaal door de taliban werd meegenomen, maakt zij een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Zoals blijkt uit de hiervoor opgesomde motieven uit de bestreden beslissing, blijkt uit de beschikbare informatie dat gedwongen rekrutering door de taliban eerder uitzonderlijk is, dat de reacties van de familie van de verzoekende partij en van de taliban er allerminst op duiden dat zij daadwerkelijk door de taliban werd bedreigd en dat haar familie sedert het vertrek van haar en haar voorgehouden broer geen problemen meer heeft ondervonden. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij tweemaal door de taliban werd meegenomen.

Waar de verzoekende partij uitvoerig verwijst naar de uitbraak van de Covid-19-pandemie in het algemeen en in Afghanistan in het bijzonder, zij stelt dat het onmogelijk is om de door de Wereldgezondheidsorganisatie voorgestelde maatregelen in Afghanistan na te leven, zij betoogt dat de getroffen landen dreigen in een voedselcrisis en in een crisis inzake de gezondheidszorg terecht te komen, zij meent dat zowel Belgen als onderdanen van Afghanistan evenveel risico lopen op besmetting en zij hiertoe refereert aan een artikel van de Wereldgezondheidsorganisatie, alsook het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dient vooreerst te worden verwezen naar de Kwalificatierichtlijn en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De Covid-19-pandemie dient als een gevaar te worden beschouwd zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door de verzoekende partij aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld. De Raad wijst er in dit verband bovendien nog op dat de verzoekende partij ook in België dergelijk risico loopt om slachtoffer te worden van het coronavirus vermits het om een pandemie gaat.

De verzoekende partij kan in dit verband evenmin dienstig een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aanvoeren en betogen dat er, in geval van een pandemie en dus een vrees *“veroorzaakt door een niet fysiek persoon”*, een lacune in het Belgische recht bestaat. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Zulks is *in casu* niet het geval nu de verzoekende partij nergens aantoont dat personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een algemeen gevaar, *in casu* een ernstige en dodelijke ziekte, gelijke gevallen behelzen. Aangezien niet kan worden ingezien dat het gelijke gevallen betreft, is het non-discriminatiebeginsel niet geschonden door personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige en dodelijke ziekte verschillend te behandelen. De door de verzoekende partij bijgebrachte informatie met betrekking tot de Covid-19-pandemie doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht stelt als volgt: *“U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u via uw advocaat ter kennis gebracht op 3 juni 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie*

worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen." In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

Gezien het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.6.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.6.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance Note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het subdorp Shamatkhel van het dorp Khairben, gelegen in het district Youssefkhel van de provincie Paktika, dient de situatie in het district Youssefkhel gelegen in de provincie Paktika te worden onderzocht.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 211-215, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 127-129, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 231-237, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Paktika behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote

schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Paktika ruw geschat 750.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 150 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 92 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Paktika in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban een invloedrijke positie heeft in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Paktika plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van targeted killings, IEDs en luchtaanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Uit informatie blijkt dat de Taliban in de rapporteringsperiode weinig aanvallen tegen de veiligheidsdiensten en pro-overheidsmilities uitvoerden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Paktika actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktika in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Paktika een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U bracht geen informatie aan waaruit dit blijkt."

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Paktika indeelt als volgt: "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Paktika, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD."

In andere woorden, de provincie Paktika is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Paktika ligt in dezelfde lijn.

De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift geen informatie bij die op de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie een ander licht zou kunnen werpen. Waar de verzoekende partij verwijst naar de Covid-19-pandemie, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie *supra*).

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Youssefkhel gelegen in de provincie Paktika dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. EASO wijst er in het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van juni 2019 op dat UNOCHA het district Youssefkhel in de twee laagste categorieën plaatst wat betreft de ernst van het conflict in 2018 (p. 235). Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat een reis vanaf de internationale luchthaven van de stad Kabul naar het district Youssefkhel in de provincie Paktika een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verzoekende partij zou betekenen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Youssefkhel, gelegen in de provincie Paktika wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Betreffende deze persoonlijke omstandigheden, ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat in hoofd van de verzoekende partij het risico zou verhogen dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld aldaar. Er dient bovendien op gewezen dat elementen die reeds aan bod kwamen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het risico zouden kunnen verhogen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Youssefkhel gelegen in de provincie Paktika een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, dat de toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, laat zij na te duiden op welke wijze deze rechtsregel volgens haar geschonden is. Evenmin kan worden ingezien dat de verzoekende partij, die middels onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing een rechtsmiddel heeft aangewend dat aan de voorwaarden van artikel 13 van het EVRM voldoet, verstoken zou zijn van het door voornoemd artikel gewaarborgd recht. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Doordat de verzoekende partij minderjarig was bij aankomst in België werd haar ook een voogd toegewezen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS